

Kun Siltanen sinä talvena ensimmäistä kertaa esiintyi kunnantalolla tuulimylly suunnitelmansa kanssa, meitä kyläläisiä oli paikalla tuskin kymmentä kuulijaa. Kunnanvaltuuston puheenjohtaja, entinen pankinjohtaja Penkerö, oli tottakai myös paikalla, vaikka ei maanomistaja olekaan. Ehkä vähäinen osaanotto johtui siitä, että samaan aikaan oli olympialaisissa naisten viesti. Ja suomen joukkueella oli etukäteen ajatellen hyvät mahdollisuudet tulla toiseksi. Tai ehkä päivämäärä oli valittu, koska samaan aikaan oli naisten viesti. Penkerö esitteli Siltasen, vaikka kyllähän me paikallaolijat kaikki hänet tiesimme. Samalta kylästä lähtenyt vauraan maanviljelijän poika, joka lähti etelään opiskelemaan insinööriksi. Peri ainoana lapsena isänsä tilan ja toimi nyt sähköyhtiön puhemiehenä. Kyllä se paljon puhui sinä iltana. Metsästyksestä, harrastuksistaan ja siitä kuinka tunsi kenetkin pienestä yleisöstä. Ja se puhui siitä tuulimylly puistostakin. Mutta kaikki oli kuulemma vielä niin epävarmaa. Penkerö nyökytteli vieressä. Kesällä kuulin, että Pännänen, jolla oli kodinkoneliike kaupungissa, oli kuulemma tehnyt kaikessa hiljaisuudessa maakauppoja kylällä. Pielisen lesken metsät oli ostanut, samoin muutaman vanhan jo lopettaneen maitotilan metsineen. Jälkikasvu oli joka tilalla jo muuttanut pois kaupunkeihin, eikä halua maanomistajuuteen ollut. Myynti hinta oli kuulemma ollut hyvin edullinen. Illalla tuumiskelin asiaa. Aiempina kesinä Pännäsellä ja Penkeröllä oli tapana vetää uistinta järvellä yötä myöten. Mutta tänä kesänä eivät kalakaverit jostain syystä halunneet yhdessä näyttäytyä. Kunnes Siltanen esitteli jälleen tuulimyllypuistoaan ja Pännäselle tuli yllättäen jättipotti. Helvetinmoinen kasa lunastettavaa maata pikakorvauksena. En tiedä ketä jurri eniten. Niinkuin tapana oli, ei kukaan kylässä sanonut, mitä asiasta oikeasti ajatteli. Mieluummin vaiettiin kuin alistuttiin näyttämään, että vitutti toisten kusetus. Kateuttahan se oikeasti oli. Kolme vuotta myöhemmin, Pännäsen tarjoamilla syntymäpäiväkahveilla kunnantalolla, rohkenin ottamaan asian puheeksi Viherlammen kanssa. Tämä oli tuttu jo kansakoulusta ja tolkun mies. Viherlampi keskeytti minut nopeasti. Hän kysyi olisinko jättänyt välistä, jos joku olisi minulle maakauppoja ehdotellut? Tajusin, että paha se aina pahaakin syyttää ja että kateus vie voimat kaikilta. Elämä kylällä palasi pikku hiljaa omille laduilleen.